

frem til, at arbejdsskadeforsikringsloven på et tidspunkt bliver ændret.

Der er blot det – og her vil jeg henvise til bemærkningerne til f.eks. nr. 4, som forslagsstillerne foreslår udgår – at det er en præcisering. Det er derfor vores opfattelse, at det reelt er indholdsløst at stemme for nr. 4 og nr. 5 og dermed ændringsforslagene. Men vi er enige i hensigten, og derfor ser vi frem til, at ministeren kommer med et lovforslag, hvor man rent faktisk imødekommer dele af disse synspunkter. Det er klart, at den reelle forebyggende effekt også for statsinstitutioner naturligvis skal imødekommes.

Tom Behnke (FP):

Jeg skal ikke gentage, hvad Venstres og De Konservatives ordførere har sagt her; jeg står hundrede procent bag. Jeg står også bag de bemærkninger, der er til ændringsforslagene, men finder anledning til at præcisere, hvorledes vi forholder os til bemærkningernes sidste afsnit. For der står næsten samtykkende, at statsinstitutioner i stigende omfang konkurrerer med den private sektor. Det er, som om man dermed har godkendt, at det sker.

Jeg skal sige, at for Fremskridtspartiets vedkommende finder vi ikke, at det er rimeligt, at hverken statslige, amtslige eller kommunale institutioner konkurrerer med det private. Er der private, der kan udføre opgaverne, skal de have lov til at gøre det i fred og ro.

Men netop i dette tilfælde og netop med dette forslag må vi se i øjnene, at situationen i dag er, at et flertal i Folketinget ønsker, at det offentlige med skatteydermidler i ryggen skal gå ud og konkurrere med det private erhvervsliv. Og i og med at et flertal ønsker det, må det være et minimumskrav, at det sker på lige vilkår.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Nu ved jeg ikke, om denne debat er affødt af, at man tror, at princippet om, at statslige og kommunale institutioner kan være selvforsikrende og ikke enkeltvis hæfter for bidragene til arbejdsskadeforsikring, er noget, vi indfører med denne lov.

Som fru Anne Baastrup forsøgte at forklare, er det et princip, der er gældende i den eksisterende lov, men der er nogle hjørner af dette princip, som Justitsministeriet har ønsket at få præciseret, og som vi præciserer her med § 1, nr. 4 og 5. Selve lovforslaget er en mindre teknisk ændring, hvor vi indfører et nyt reguleringsprincip, og overhovedet ikke nogen gennemgribende ændring af arbejdsskadeforsikringsloven.

Men jeg vil meget gerne, ligesom fru Anne Baastrup, tilslutte mig hensigterne i Venstres og De Konservatives ændringsforslag, og jeg er helt enig i, at når vi skal til at se på betænkningen fra Arbejdsskadeudvalget og på, hvordan vi kan omsætte den til et lovforslag, er dette en af de omlægninger, som vi skal tage i betragtning.

Det er i virkeligheden en meget stor omlægning, som kræver et meget grundigt forarbejde, og selv, hvis man slettede de to punkter, der her er tale om, ville det være gældende praksis, der ville stå ved magt, fordi man her bare præciserer gældende praksis. Man ville ikke ændre gældende praksis, men Justitsministeriet ville stadig væk sige, at det kunne være meget rart, at det stod lidt tydeligere. Så det er simpelt hen en præcisering af gældende praksis. Gældende praksis ville ikke blive ændret, hvis vi sletter dem.

Men jeg vil gerne give mit tilsagn om, at de hensigter, der er kommet til udtryk, er noget, vi skal arbejde videre med.

Jens Løgstrup Madsen (V):

Fra Venstres side er vi helt på det rene med, at der her blot er tale om en præcisering af de bestemmelser, der gælder i loven. Vi er også helt på det rene med § 45.

Men jeg vil godt spørge socialministeren: Vil socialministeren, hvis vi tager dette ændringsforslag tilbage, give tilsagn om, at når der på baggrund af det udvalgsarbejde, som i øjeblikket finder sted om arbejdsskadeforsikring, til sin tid kommer et lovforslag fra socialministeren, vil både offentlige og kommunale institutioner fuldt ud skulle betale arbejdsskadeforsikring på samme vilkår som private institutioner?

Hvis socialministeren vil give et sådant tilsagn, vil Venstre og De Konservative tage ændringsforslaget tilbage.

Stefan G. Rasmussen (KF):

Jeg vil også bare gøre det klart for socialministeren, at vi er helt enige i, at det ikke ændrer noget. Men jeg vil henlede opmærksomheden på den ganske almindelige betragtning, at et af de ømmeste punkter, der findes på mennesket, er pungen. Og det er dér, vi skal hen, så de offentlige virksomheder også kommer derud, hvor de kan mærke på deres krop, at det koster noget, hvis ikke man gør det. Og det er det, der fremgår af denne betænkning, som jeg formoder at ministeren er bekendt med.